

Arrest

nr. 161 179 van 2 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X
In haar eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren resp. van Angolese en Nederlandse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 juni 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de hieronder geciteerde beslissing die de bestreden beslissing vormt:

“BIJLAGE 13 QUIENQUIES
+ kind : MEN (0) xxx

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2/ artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : L.

voornaam : Y.

geboortedatum : (...)1986

geboorteplaats : Luanda

nationaliteit : Angola

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 20/05/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede onderdeel van het eerste middel voert de eerste verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in samenlezing met artikel 8 van het EVRM. Zij stelt:

“Ter ondergeschikt orde, zelf als het artikel 7 van toepassing zou zijn, bepaalt dit artikel uitdrukkelijk dat het niet van toepassing is wanneer meer voordelige bepalingen bestaan die in een internationaal verdrag vervat zijn.

In casu, bestaan meer voordelige bepalingen, die zijn artikel 3 van EVRM en het algemene beginsel van niet-uitzetting.

Dit is ook in strijd met artikel 8 van het EVRM (zie infra).

(...)

Bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, moet de verwerende rekening houden “met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” (artikel 74/13 van de vreemdelingenwet).

Het zorgvuldigheidsplicht eist van verwerende partij een « examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance » (CCE 117.967 van 30 januari 2014 ; CCE n°76 411 van 29 februari 2012).

De bestreden beslissing werd genomen zonder beoordeling door de verwerende partij van de specifieke situatie van verzoekers.

« Le Conseil relève toutefois qu'il ne ressort ni de ces actes ni du dossier administratif que la partie défenderesse a pris en considération la durée du séjour des intéressés, lors de la prise des actes attaqués (...), alors qu'elle avait connaissance de cet élément. » (CCE n°117 965 van 30 januari 2014).

Er blijkt niet uit de motivering van de beslissing dat het hoger belang van het kind, noch de familielevens van de verzoekers werd onderzocht door verwerende partij.

« Le Conseil observe que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante au regard de l'article 8 de la CEDH, dès lors qu'elle ne permet nullement de vérifier si les moyens employés et le but légitime recherché sont proportionnés et, partant, si la décision attaquée est nécessaire dans une société démocratique. En effet, il ne ressort nullement du dossier administratif ou de la décision attaquée que la partie défenderesse s'est préoccupée d'assurer l'équilibre entre le but visé par l'acte attaqué et la gravité de l'atteinte à la vie privée et familiale des requérants au regard de leur situation familiale particulière, et a, notamment, vérifié s'il existe des empêchements au développement ou à la poursuite d'une vie familiale normale et effective des première et troisième requérantes avec leur mari et père, ailleurs que sur le territoire belge. » (CCE n° 111 069 van 30 september 2013)

Bovendien, zoals hierboven werd ontwikkeld, stelt artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13quinquies wordt verwezen, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...". Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

In casu dient er wel degelijk rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en meer bepaald artikel 8 E.V.R.M., artikel 22bis van de Grondwet (belang van het kind),...

De motivering is duidelijk niet afdoende: noch verzoekende partij, noch Uw Raad is in staat om vast te stellen dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de familielevens van verzoekers en met het hoger belang van het kind."

2.2. De verwerende partij voert de exceptie van onontvankelijkheid aan wegens de gebonden bevoegdheid die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft en merkt bijkomend betreffende dit onderdeel op:

"2.1 Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan belang.

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven."
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl de bestreden beslissing tevens genomen werd in toepassing van 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit van 8.10.1981, artikel dat stipuleert dat:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dan weer:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van meerdere hogere rechtsnormen, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.

(...)

Evenmin toont verzoekende partij aan dat zij op basis van bepalingen van het internationaal recht wel over een verblijfsrecht zou hebben beschikt, en de bestreden beslissing haar niet had mogen worden afgegeven.

In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoekende partij een schending aan van het gebrek aan motivering omtrent het hoger belang van het kind en het familieleven van verzoekers.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat de verzoekende partij niet aantoonde met welke specifieke elementen geen rekening zou zijn gehouden. De bestreden beslissing is niet anders dan de resultante van de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De verzoekende partij wordt niet gescheiden van haar minderjarig kind.

Evenmin kan een schending van artikel 8 EVRM worden aangenomen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen melding maakt van enige familie of een partner die hier regelmatig in het Rijk verblijft, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op een gezinsleven in het Rijk. Het bevel heeft betrekking op verzoekster en haar minderjarig kind.

Evenmin geeft zij aan welke elementen van het privéleven de bescherming van artikel 8 EVRM genieten.

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.”

2.3. Wat de opgeworpen exceptie betreft, vraagt deze een onderzoek van de middelen nu de verzoekende partij ondermeer de schending van artikel 8 van het EVRM in samenlezing met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aanvoert.

2.4. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een minderjarig kind heeft met Nederlandse nationaliteit. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet de bedoeling heeft dat de bestreden beslissing het minderjarig kind van de verzoekende partij treft.

Hoewel uit deze bepalingen geen uitdrukkelijke motiveringsplicht blijkt, dient minstens uit het administratief dossier te blijken dat rekening werd gehouden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet opgesomde elementen, in casu de situatie van het kind.

Uit de samenlezing van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, dat in casu de Nederlandse nationaliteit heeft terwijl het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten ook het grondgebied Nederland beslaat.

De Raad stelt enkel vast dat de bestreden beslissing niet toelaat om te beoordelen of met de gezinssituatie van de verzoekende partij rekening werd gehouden. Daargelaten de vraag of het gezinsleven van de verzoekende partij een obstakel vormt voor het treffen van een verwijderingsmaatregel, dient uit de beslissing te blijken dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen met betrekking tot de gezinssituatie waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij er kennis van kon hebben. Noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de belangen van het kind in acht heeft genomen, hetzij enige afweging omtrent het gezin heeft gemaakt terwijl het kind verblijft met de moeder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt ook dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kennis had van dit gegeven, integendeel met wat de nota suggereert. Immers een nota van 16 juli 2014 stelt uitdrukkelijk dat de bestreden beslissing enkel de verzoekende partij in eigen naam betreft. En dat het kind de Nederlandse nationaliteit heeft en dat het bevel geen betrekking heeft op het kind. Terwijl anderzijds de naam van het kind vermeld staat onder de titel bijlage 13quinquies van de bestreden beslissing.

Het middel is in die mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het aangevoerde middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN